

serit. Enimvero vetustæ illius ætatis Ecclesia Catholica, solâ Cathedræ Petri auctoritate fulta, quæ in decretali Epistolâ Innocentii ad Africanos datâ elucebat; quamque dein Zosimi altera ad universos Orlis Episcopos Epistola subsecuta est, Pelagianæ hæresis damnationi absque cunctatione subscripsit: perspectum enim habebat, non solum ex Christi D. pollicitatione Petro factâ, sed etiam ex actis priorum Pontificum et anathematismis adversus Appollinarium et Macedonium, nondum ab ullâ Synodo œcumениç damnavtos, a Damaso paulò anteâ jactis, « judicia pro sancti ciendâ regulâ fidei a summis Pontificibus data, super Episcoporum consultatione (sive suam in actis relationis sententiam ponant, sive omittant, prout illis collibuerit) divinâ æquè, ac summâ per universam Ecclesiam auctoritate niti : cui Christiani omnes ex officio ipsius quoque mentis obsequium præstare teneantur etc. »

115. — Probatur V. rationibus: Prima ratio est D. Th., qui 3. p. q. 25. art. 1. docet pollicitationem infallibilitatis in rebus Fidei tantum Successoribus Petri esse factam, et ideo dicit Ecclesiæ non posse errare, quia Papa errare nequit: « Ecclesia universalis (verba D. Th.) non potest errare, quia ille qui in omnibus exauditus est pro suâ reverentiâ, dixit Petro: Ego oravi pro te, Petre, ut non deficiat fides tua. » Secunda ratio est ejusdem S. Doctoris, qui alibi 2. 2. q. 1. art. 10. ait, quod in Ecclesiâ non posset una Fides servari, nisi per eum Caput Pontificem quæstiones Fidei definirentur. « Et ratio est quia una Fides debet esse totius Ecclesiæ (secundum illud 1. ad Cor 1.), quod servari non posset, nisi quæstio Fidei determinata retur per eum, qui toti Ecclesiæ praest: » Ratio tertia est in veterata Ecclesiæ consuetudo. Hac ratione pro nostrâ sententiâ tuendâ utitur eruditissimus Melchior Canus in suo perdocto Opusculo de Locis Theologicis l. 6. c. 7. ubi ait: « Si nullus itaque (sic Author arguit) legum Christi senior est interpres, quam perpetuus Ecclesiæ usus; Ecclesia vero in Fidei rebus, non ad Antiochenum, Alexandrinum, Hierosolymitanum, sed Romanum Pontificem omni tempore recurrerit, ejusque judicia uti irrefragabili semper tenuerit: cur dubitabimus illum Petro in hac prærogativâ dare successorem? Hoc ipso rerum testimoniobus roboratur: nam Christi de Petro, et Successoribus vaticinia in Romanâ Ecclesiâ videntur impleta. Cum cæteræ Apostolorum Ecclesiæ, vel ab Infidelibus occupate, vel ab Hæreticis affectæ aliquandò fuerint: haec una tot inter Hostes nec Infidelibus, nec Hæreticis valuit expugnari. Hinc queri solet, an Hæreticum sit asserre, posse quandoque Romanam Sedem, quemadmodum et cæteras, a Christi fide deficeret? Ei faciant satis Hieronymus perjurum dicens, qui Romane Sedis Fidem non fuerit secutus; Cyprianus dicens: Qui Cathedram Petri, supra quam fundata est Ecclesia, deserit, in Ecclesiâ esse non confidat; Synodus Constantiensis hæreticum judicans, qui de Fidei Articulis aliter sentit, quam S. Rom. Ecclesia docet.

» Illud postremò addam, cum ex Traditionibus Apostolorum ad evincendam Hæresim argumentum certum trahatur: constet autem, Romanos Episcopos Petro in Fidei Magisterio successisse, ab Apostolis esse traditum, cur non audebimus assertiō nem adversam tanquam hæreticam condemnare? Sed nolumus Ecclesiæ judicium antevertere: Illud assero, et fiderem quidem assero, pestem eos Ecclesiæ et perniciem afferre, quinergant Romanum Pontificem Petro in Fidei Doctrinæque auctoritate succedere, aut certè astruunt Summum Ecclesiæ Pastorem, qui cumque ille sit, errare in Fidei judicio posse. Utrumque scilicet Hæretici faciunt: Qui vero illis in utroque repugnant, hi in Ecclesiâ Catholici habentur. Hucusque Canus: Qui valde favet id quod D. Cyprianus sedulò advertit in Ep. 3. l. 2. dicens: « Neque enim aliunde Hæreses oborta sunt, quam inde, quod Sacerdoti Dei non obtemperatur, nec unus in Ecclesiâ Sacerdos, et ad tempus Judex vice Christi cogitatur. » Et ratio hujus gravis sententiæ Cypriani est quia Romanae Sedis Decretis illi, qui pertinaciter restiterunt, primùm (ut bene adverbit cit. Episcopus Sabiensis) Schismatici facti sunt, deinde Hæretici.

Ex his omnibus tandem inferunt DD. prout Suar. l. 3. de Fidei defen. Bannez, et Bellarm. l. 4. de Pont. c. 2. nostram sententiam esse saltem Fidei proximam: et « contraria (dicit Bellarm. l. c.) videtur omnino errorea, et hæresi proxima. »

Postquam hæc scripsi, alia mihi occurserunt multum notandum pro Summi Pontificis infallibilitate, quæ præsertim adversus relatum Gallicani Cleri Declarationem urgent. Dicitur in eâ: « Nec tamen irreformabile esse judicium (nempè Pontificis) nisi Ecclesiæ consensus accesserit. » Nunc quærimus, quomodo hujusmodi consensus accedere debeat? Alii dicunt, tum Pontificias Definitiones evadere irreformables, cum omnium Fidelium consensus accedit. Alii, cum saltem accedit consensus omnium Episcoporum. Alii putant, unius tantum Provinciæ consensum satis esse. Alii demum requirunt consensum majoris partis Episcoporum in Orbe Christiano degentium; hæc enim opinio conformior est consuetudini, quam OEcumenicæ Synodi usæ sunt in dubiis Fidei decernendis. Hoc posito, quæritur, quid dicendum, si Pontificio decreto pars æqualis Episcoporum accedit? quid tunc de Pontificis judicio sentendum? et quid si minor accedit pars ut seculo IV. accidit, cum sententiæ S. Melchiadis Papæ tantum 18 Episcopi orthodoxi adhæserunt, sed contra alii 400 eam rejecerunt; prout refert Haunoldus *Introd. Jus. ad Canon. p. 162.* In simili casu quis item dirimet, si unus supremus Judex non agnoscatur, qui Fidei causas definendi infallibilem potestatem habeat? Si autem consensus majoris partis Episcoporum sufficit, utique Papam esse infallibilem credere omnes tenemur, statim ac aliquid circasidem, aut mores ipse definitivè decernit; non solum etenim major pars, sed tota fere Ecclesia, exceptâ Galliâ, id docet, et semper docuit. Aut igitur infallibilitatem Pontificis fateri oportet, aut dicere quod

Ecclesia Catholica tantum ad exiguum Gallorum numerum redacta sit.

Præterea certum est, quod si Gallicani Cleri admitteretur sententia, ita ut Pontificis judicium esset fallibile, donec consensus Ecclesiæ accederet, modus Hæreticos de suis erroribus convincendi amplius non suppeteret, etiamsi Generalia Concilia adhiberentur : Hæretici enim judicio Concilii, in quo ipsi non intersunt, nunquam acquiescent, eò quòd deficiente interventu ipsorum, qui saniores Ecclesiæ partem constituere præsumunt, quodcumque Concilium irritum esse exclamant. Hinc mos ortum habuit, quod Heterodoxi, cum errores suos ad Romanam Sedem viderint denunciari, aut ab eâ proscribi, ad damnationem evitandam statim appellare ad OEcumenicum Concilium consueverant. Quapropter sapienter scripsit S. Cyprianus, cuius verba hic juvat repetere : « Non aliud hæreses » obortæ fuerunt, aut nata schismata, quam inde, quod Sacerdoti Dei non obtemperatur, nec unus in Ecclesiâ ad tempus » judex vice Christi cogitur; cui si secundum magisteria divina » obtemperaret fraternitas universa, nemo Ecclesiâ scinderet. » Proinde sribit P. Petidierus Abbas Senonensis *in prefat. ad Tractat. de auctorit. et infallibilitat. S. Pontif.* quòd si hæc S. Cypriani regula servata fuisset, facile Jansenianorum ora præclusa fuissent in tam longâ Bullæ *Unigenitus* disceptatione; at quia ipsi relate Gallicani Cleri declarationi sunt innixi, qua infallibilitas Pontificis, antequam Ecclesiæ accedit consensus, negatur, idèo usque adhuc de acceptatione Bullæ certant, et lis in Galliâ adhuc vivit, et viget.

Fautores Declarationis opponunt, quod Ecclesia est Corpus Christi mysticum, unde dicunt, quod sicut Corpus nequit subsistere sine Capite, ita Caput nequit subsistere sine Corpore. Sed huic facilè respondeatur. Nulli dubium est, quod nec Corpus postest esse sine Capite, nec Caput sine Corpore; sed nihil obest hoc in casu nostro, ubi non de Corporis constitutione, sive integritate, sed tantum de Corporis Ecclesiæ regime agitur: constitutio quidem corporis importat, ut ipsum non sit sine Capite, et Caput non sit sine Corpore: Corporis autem Ecclesiæ regimen importat, ut sicut Corpus humanum a mente hominis gubernatur, sic Corpus Ecclesiæ gubernetur a Papâ tanquam ab ejus Capite. Officium igitur Capitis, id est Pontificis, est docere et regere Ecclesiam; officium Corporis, id est Ecclesiæ, est instrui, et obedire Pontifici.

Id quippe Concilium Florentinum disertè nos docuit, appellando Pontificem *Caput totius Ecclesiæ, omnium Christianorum Patrem, et Doctorem*, ac proinde subjungens, *Et ipsi regendi Ecclesiam plena potestas tradita est*. Idque sane eruit ex verbis Christi Domini, cum dixit Petro: *Tu es Petrus et super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam*. Et alias: *Et tu aliquando conversus confirma Fratres tuos*. Quod autem Dominus Petro dixit, profecto omnibus etiam ejus Successoribus dixit, namque,

ut observat S. Augustinus, potestas Pastoris universalis non fuit Petro propter ipsum collata, sed propter Ecclesiam ab ipso regendam; et ideo potestas in Ecclesiam ita Petro conferri debuit, ut ad omnes Pontifices successores pertransiret, et Ecclesia usque ad consummationem seculi permanura rectè regeretur, unitasque ejus usque ad finem conservaretur. Si decreta Pontificum non essent infallibilia nisi consensus Ecclesiæ accederet, utique dicendum foret, quod non Ecclesia fundata sit super Petrum, sed quod Petrus fundatus sit super Ecclesiam. Et sic pariter dicendum, quod non Fratres confirmandi fuissent a Petro, sed Petrus confirmandus a fratribus.

Cæterum Doctrinam nostram, quod decreta dogmatica Pontificis sint infallibilia, testatur Bellarminus (*Contro. l. 4. de Rom. Pontif.*) fuisse antiquam fere omnium Catholicorum, Theologorum, et Patrum. Canus de *Loc. theol. l. 6. c. 5* refert pro eâ testimonia Irenæi, Cypriani, Ambrosii, Cyrilli, Hieronymi, et Bernardi. Habetur præsertim inter alias auctoritas S. Th. 2. 2. q. 1. art. 10. qui ut certam doctrinam hanc tradit, dicens: « Ad illius (id est Pontificis) ergo auctoritatem pertinet finaliter determinare ea quæ sunt Fidei, ut ab omnibus inconcessâ Fide teneantur. Et hujus ratio est, quia una Fides debet esse totius Ecclesiæ: quod servari non posset, nisi quæstio Fidei determinetur per eum, qui toti Ecclesiæ præest. » Eamdem rationem olim protulit Joannes de Parisiis *lib. de Potest. Regis et Papæ c. 3.* pro infallibilitate Pontificis, antequam in eam infestus esse inciperet; en eius verba: « Divideretur Ecclesia, nisi per unius sententiam unitas servaretur: hic autem principatum ejusmodi habens est Petrus, Successorque ejus. »

Id etiam plurimi Pontifices expressè declaraverunt. Anacletus (*Epist. 1. de Oppress. Episc.*) sic scripsit: « Majores causæ ad Sedem Apostolicam referantur.... super quam Christus univ. versam construxit Ecclesiam, dicens ad B. Principem Apostolorum: Tu es Petrus, et super hanc petram, etc. » Id confirmat idem Pontifex *in Ep. 3. de Patriarch.* (ut habetur in *Can. Sacro-sancta, Dist. 22.*) ibique explicat, quid intelligatur nomine *Sedis Apostolice*, dicens: « Hæc sacrosancta Romana, et Apostolica Ecclesia ab ipso Domino obtinuit eminentiam potestatis super universas Ecclesias. » Idem expressius declaravit Nicolaus I ut legitur in *Can. Omnes, Dist. 22.* ubi habetur: *Fidem quippe violat, qui aduersus illam (scil. Ecclesiam Romanam) agit, quæ mater est fidei*. Ibique hæreticum dicendum esse præscribit, qui Romanae Ecclesiæ privilegium negaret Petro concessum, nempe ut ei *terreni simul et cœlestis imperii jura a Christo Domino commissa fuerint*. Hanc que Nicolai sententiam confirmavit Synodus VIII *Act. 1. 7.* adversus Photium, et Michaelem, qui hujusmodi privilegium Rom. Sedi infirmare conati fuerant.

Idem scripsit Innocentius III. *Epist. 209. ad Patriarch. Constant. apud Balbut. l. 3.* ubi loquens de primatu Romanæ Ecclesiæ, et memorans de verbis illis, *Ego rogavi pro te, ut non defi-*

iat fides tua; sic deinde subdit: «Ex hoc innuens manifestè, quod Successores ejus a Fide Catholicâ nullo unquam tempore deviarent, sed revocarent magis alios, per hoc sic ei alios confirmandi potestatem indulgens, ut aliis necessitatem imponeret obsequendi.» Idem scripsit Gregorius VII, inquiens: «Ecclesia Romana nunquam erravit, nec pro catholicò habendus est, qui huic Ecclesiæ non conjungitur.» Idemque senserunt plures alii Pontifices, Evaristus, Alexander I, Sixtus I, Pius I, Victor, Zephyrinus, Marcellus, Eusebius, et alii quos refert Canus Lib. 6. Cap. 4.

Eadem sententiam de infallibilitate Pontificiarum definitiōnum, præter Concilia Chalcedonense, Lugdunense, et Florentinum n. 112. supra relata, confirmavit Synodus VIII, ubi loquendo de auctoritate Sedi Romanæ sic Patres fassi sunt: «In quā est vera, et integra Christianæ Religionis soliditas; quare non consentientes Sedi Apostolicæ, eorum nomina inter sacra mysteria non sunt recitanda.» Idem habetur in Concilio OEcumenico Vienensi (ut refertur in Clem. unic. de Summ. Trinit.) ubi dictum fuit: *Dubia Fidei declarare ad Sedem Apostolicam duntaxat pertinet*. Alia plura clarissima testimonia referuntur a Cano l. 6. c. 6. quibus R. Ecclesiæ comprobatur auctoritas.

Scribit P. Petidierus loco supra relato cap. 14. historiis satis compertum haberi, quod nullus vel ferè nullus Hæreticus Conciliorum iudicio unquam acquievit; contrà verò plures eorum iudicio Pontificis acquieverunt, cum ipse illis praesto occurrerit. De cætero primis Ecclesiæ seculis plures errorum contrà Fidem Satores, semper ac a Romanis Pontificibus damnati fuerunt, statim ut hæretici, nullo expectato Ecclesia consensu, ab omnibus habiti sunt. Sic accidit anno 150, cum Valentinus damnatus fuit ab Hygino, anno 215; Montanistæ a Zephyrino, anno 300; Jovinianus a Siricio, anno 416. Pelagius ab Innocentio I. Unde ipsimet Galliæ Episcopi in litteris ad Innoc. X missis, postquam Pontifex ille Jansenianas Propositiones proscrispsit, ita scripsere: «Non solùm ex Christi pollicitatione Petro facta, sed ex actis priorum Pontificum, iudicia pro sancienda regulâ Fidei a Summis Pontificibus lata super Episcoporum consultatione, divinâ æque ac summâ per universam Ecclesiam auctoritate nisi, cui Christiani omnes ex officio ipsius quoque mentis obseruantur.» Definitionibus ergo Pontificis, priusquam Fidelium accedat consensus, ipsi obsequium ex officio præstare tenentur.

Ita igitur firmè tenuerunt omnes Antiqui; sed eadem, scribit Bellarminus loco supra cit., est hodiè sententia cunctarum Nationum, sola Galliæ excepta. Eandemque ubique receptam esse scribit Benedictus XIV in Epistolâ datâ ad Inquisitorem Generalem Hispaniarum die 13. Jul. 1748. ut refert Billuart 2. 2. t. 1. Diss. 4. a. 5. Quamvis autem (ait P. Petit d. c. 15. §. 5.) ob caliginem offusam ex dictis a Gersone, et Cardinali de

Alliaco quædam Universitates Germanæ et Poloniæ aliud senserint, postea tamen omnes in infallibilitatem Pontificiarum definitionum consenserunt; ita ut hodiè nulla Universitas, nullusque Theologus extra Galliam reperiatur, qui infallibilitatem Papæ, ejusque supra Concilia auctoritatem non tueatur. Imò Augustinus Triumphus Academiæ Parisiensis Doctor Lib. de Potes. Ecclesiæ q. 10. a. 3. non obstante Gersonis auctoritatē, asserere non dubitavit, hæresim esse, Pontifici aliiquid de Fide dece-
nenti non adhærere.

116. — Objiciunt adversarii, plures Pontifices in Fidei iudiciis errasse. Sed facili negotio nos ab hac oppositione possemus usciam expediti, generaliter respondendo cum Cano, et Bellarmino, quod ii Pontifices, qui errasse adducuntur, non ut universales Ecclesiæ Doctores, sed tantum private locuti fuerint, ut ex historiis patere demonstrant. Sed ne ex aliquibus gestis, quæ passim, et jactanter, sed nimis discrepta ab Adversariis adducuntur, quis forte decipiatur, nobis ad singula libet respondere.

117. — Objiciunt I. quod Liberius Papa Arianæ hæresi non dubitaverit subscribere. In hoc autem sciendum, quod cum Liberius primum ad Mediolanensi Conciliabulo subscribendum reluctaret, in exilium a Constantio Imperatore fuit expulsus, ac in ejus locum ab Arianis suffectus fuit Felix II. Indeque Ariani in Conventu Firmensi novam Fidei formulam prodiderunt, in qua dolose dixerunt Filium Patri similem in substanciali. Huic Liberius, tædio exilii victimus, imprudenter subscripsit: Ob quam rem ab exilio revocatus Röمام devenit, sed a Romanis ob hujusmodi flagitiū aversis rejectus fuit, et in ejus locum Felix advocatus; qui postmodum ob suam constantiam in abiciendâ Arianorum formulâ damnatus capite plexus est. At Liberius, Felice defuncto, cum resipisset, eandemque formulam damnasset, denū Pontifex est acclamatus. Liberii itaque privatus lapsus, cum ipse non ex Cathedrâ docuerit, nostram non infirmat sententiam.

Objiciunt II. Vigilium Papam in Epist. ad Theodoram Imperatricem anathema dixisse iis, qui duas in Christo naturas confiterentur, quo videtur ipse Pontifex Hæresi Eutychetis adhæsisse. Sed hic notandum, ut refert Baron. ann. 547. n. 40. quod hunc errorem Vigilius professus sit tempore, quo, expulso Imperatricis ope Silverio legitimo Pontifice, ipse Papa, potius Antipapa, fuit creatus. Sed postmodum, cum idem, mortuo Silverio, legitimè Sedem Pontificiam est adeptus, nullo modo errorem illum protulit unquam, aut simulavit.

118. — Objiciunt III. in eundem Vigilium, quod approbasset tria Capitula, quæ postea damnavit Concilium Constantinopolitanum generale, iam ab ipso Vigilio inde confirmatum. Sciendum hinc quod Justinianus Imperator, operâ Theodori Cæsariensis, Edictum prodidit, in quo tria Capitula continebantur, scil. damnatio memoriae et scriptorum Theodori Mopsuesteni, Ibæ Episcopi Edessæ, et Theodorei Episcopi Cypri, in quibus errores Nestorii excusabantur. At quia in Conc. Chalcedonensi præfato-

rum Auctorum laudabilis mentio facta fuit, plures Episcopi Edictum illud reprobarunt. Deinde Constantinopoli consensu Pontificis Concilio convocato, juxta Cæsaris Edictum, tria illa Capitula fuerunt confirmata; et Vigilius ad suasionem Imperatoris Edicto clam subscriptis. Sed, ut hoc propalatum fuit, magna in Ecclesiâ scissio orta est. Quâ de re Vigilius decrevit, ut effectus Edicti suspendetur, et res ad Generale Concilium revocaretur. Deinde idem Vigilius in quodam suo Rescripto, *Constituto Vigilius vocato, damnavit quidem scripta Theodoreti, et Ibae, sed personas a censuris immunes reliquit.* Verum est, non negamus, quod posteâ anno sequenti Imperator a Vigilio revocationem *Constituti*, et Concilii Constant. confirmationem obtinuit; sed ex hac revocatione quid aliud inferre possunt Adversarii, nisi ad summum id quod dicit S. Gregorius lib. 3. Epist. 3. *Non enim mutatio sententiae, sed inconstancia sensus in culpa est.* Si quis autem dixerit, quod Vigilius in suo *Constituto* in Fide erravit, pariter dicere deberet, quod erravit et Synodus Chalcedonensis, quæ idem declaravit ac Vigilius in suo *Constituto*. Cæterum constat rem hanc non ad Fidem pertinuisse; quod enim Theodoretus, et Iba non solum malè, sed etiam maiâ fide descripti sunt, et ideo non tantum scripta, sed etiam personæ fuissent damnandæ, meri facti res erat. Hinc ne dicantur Concilia inter se discrepasse, dicendum quod in Chalcedonensi fuit pertractatum de Personis, in Constantinopolitano autem de scriptis. Hinc S. Gregorius monuit: *Scire vos volo, quod in ea, (scilicet in Synodo Chalcedonensi) de personis tantum, non autem de fide aliquid gestum est.*

119. — Objiciunt IV. Maimburgus, et Jueninus, in VI et VII Synodo Honorium Papam ob Epistolas ad Sergium Monothelitarum Principem damnatum ut hæreticum fuisse; in Actione enim 13 VI Synodi sic legitur: « Simulque anathematisare prævidimus et Honorium, qui fuerat Papa antiquæ Romæ, eò quod invenimus per scripta, quæ ab eo facta sunt ad Sergium, quod in omnibus ejus mentem secutus est, et impia dogmata confirmavit. » Ac proinde Concilium Romanum II sic de eo declaravit. « Honorium judicatum fuisse post mortem a VI Synodo, quia de hæresi fuit accusatus. » Hocque asseritur confirmatum a S. Leone Papâ in epistolâ ad Constantimum Imperatorem, in quâ legitur Leo inter Hæreticos enumerasse etiam Honorium.

Resp. I. Non desunt plures Scriptores, qui asserunt epistolas enuntiatas a Græcis fuisse suppositas, et Roncaglia in *Animad. cit. ad Nat.* dicit peritiores Criticos asserere, quod acta præfatae Synodi ad nos adulterata pervenerint. Nec adulteratio hæc gratis asseritur, sed eam ut certam testatur. S. Gregor. l. 5. Epist. 14. Et videtur clarè etiam probari ex eadem Synodo, in quâ alibi tantum damnati leguntur ii, qui in epistolâ Agathonis Papæ ad imperatorem nominati fuerunt, et in eâ epistolâ nulla mentio de Honorio facta fuit, imo fuit pronunciatum, Romanam Cathedram

nunquam defecisse, et nunquam deficere posse. Et hoc sanè creditur Agatho pronuntiasse ad omnem evellendam erroris suspicionem adversus Honorium, cuius innocentia anteâ discussa, et enixè a S. Maximo propugnata fuerat, et patefacta judicio Joannis Papæ antecessoris Agathonis. Pariter Acta VII Synodi corrupta fuisse testatur Anastasius Bibliothecarius in *Pref. Hist. ad VI Synodum*. Ad Concilium autem Romanum respondeatur, id Patres Concilii asseruisse ducti ex falsis corruptisque Actis prædictæ VI Synodi, ut supra ostensum est. Pariter epistolam S. Leonis suppositam fuisse a Græcis latè multisque validis argumentis probat Baronius ad annum Christi 683. n. 19. et sequenti.

Sed adhuc admissis pro veris tñm Actis præfatarum Synodorum, tum epistolâ Leonis: *Resp. II.* quod epistolæ Honori bene possint explicari in sensu Catholicō, ut tenent Frassen et Tourney, ac id affirmant viri dignissimi, ut S. Maximus, qui in disputatione contra Pyrrhum eodem tempore Honori eum defendit, et de Monothelitarum erroribus indemnum fecit. Idem scripsit Anastasius Honori Secretarius. Idem Joannes IV in *Apologia pro Honorio ad Constantimum Imperatorem*, ubi asseruit, quod Pyrrhus festinabat quidem ad sensum suum Honorium attrahere, sed Honorius a falso dogmate prorsus fuit alienus. Honorus enim duas in Christo voluntates, et operationes fassus est, sed prudenti consilio nomina prohibuit unius vel duarum voluntatum, quæ tunc erant inaudita; tunc enim temporis, cum Monothelitarum error exsigeret, et Cyrus Alexandrinus unam in Christo operationem, Sophronius autem Hierosolymitanus duas prædicaret, Honorus ad sedandum imminentis schisma in suâ primâ epistolâ scripsit, abstinendum tam a voce unius operationis, ne videretur cum Eutychianis unam in Christo naturam agnosci; quâna voce duarum operationum, ne cum Nestorio duas personas supponi appareret. Et hoc patet ex epistola II ipsius Honori, ubi sic habetur: « Referentes ergo, sicut diximus, scandalum novellæ adinventionis, nos non oportet unam vel duas operationes prædicare, sed pro una, quam quidam dicunt, operatione; nos autem operatorem Christum Dominum in utriusque naturis veridice confiteri. » Ita apud Frassen t. 7. tr. 1. Diss. 2. a. 1. sect. 2 q. 3. Nec obstat illud quod Honorus etiam scripsit: « Unam tantum voluntatem fatemur Domini nostri Jesu Christi. » Nam ibi tantum de Humanâ Naturâ Christi locutus est, cum dixerit in Homine Christo non adfuisse duas pugnantes voluntates, alteram carnis, alteram spiritus, sed unam spiritus tantum; in Christo enim caro non concupiscebatur adversus spiritum: « Quia profecto (en eis verba) a Divinitate assumpta est nostra natura, non culpa... Nam lex alia in membris, aut voluntas diversa non fuit vel contraria, aut super legem natus est humanæ conditionis. » Hinc prædictus Joannes scripsit: « Secundum hunc igitur modum dictus Decessor noster scripsisse dignoscitur, quia in Salvatore nostro duæ voluntates contrariae in membris ipsius penitus non consistunt, quoniam nihil yitii traxit ex prævaricatione. »

» primi hominis. » Ita apud *Nat. l. c.* qui non dubitavit id confirmare dicens, quod Honorius in suis Epistolis « locutus est mente Catholica, siquidem absolute duas voluntates Christi non negavit, sed voluntates pugnantes. »

Resp. III. Dato etiam, quod Honorius verè errasset, ait *Natalis*, dicendum a Fidei tramite illum non deviasse, sed non virtute quā debuit Monothelitis repugnasse. Et quamvis *Natalis* credit, VI Synodus verè Honorium damnasse dicit tamen non damnasse ut hæreticum sententiā et pertinaciā, sed ut Fautorem Hæreticorum ob patrocinium ipsis impensum; pro ēius probatioне assert epistolam Leonis II ad Constantium Pogonatum pro confirmatione Synodi, ubi Leo scripsit : « Anathematizamus » Theodorum Cyrus, Sergium, Pyrrhum, necnon et Honorium, » qui profana prodictione immaculatam (*Ecclesiam*) maculari » permisit. » Et quamvis in Canone VI Synodi asseratur « Honorius mentem Sergii in omnibus secutus, et impia dogmata » confirmasse; » hoc intelligendum, ait *Natalis*, non consentiendo, sed connivendo seu silentium indicendo: Hæreticos enim dicit in eamdem impietatem tendisse, sed ipsis pravi dogmatis assertione, Honorium Catholicorum dissimulatione. Hinc infert, quod licet Honorius hæreticus non fuerit, merito tamen damnatus fuerit ob negligentiam in damnandā Monothelitarum hæresi: Sic etiam sentit Auctor anonymous in lib. cui titulus : *Gallia vindicata Diss. 3. 5. n. 9.* respondens Ludovico Maimburgo : « Quis nescit epistolas Honorii privatas fuisse, non dogmaticas, » in quibus nihil Honorius definit, sed tantum suam privatam » sententiam aperuit? » Concedit enim, errare posse Pontifices ut homines, scriptis privatis respondendo, non autem ut Magistros Ecclesiæ, Fideles docendo: « Cum hoc privilegium (addit) » infallibilitatis in publicum Ecclesiæ bonum vergat, noluit Deus » illud personæ, sed officio annexi: Et tunc solum praesto esse » cum Pontificali Officio fungeretur. »

120. — Objiciunt V. Quod S. Cypr. fortiter restitit Decreto Stephani Papæ, et ad futurum Concilium appellavit. Sed responderetur I, quod S. Martyr nunquam hoc Dogma putaverit spectare ad Fidem, sed tantum ad Disciplinam, dum ipsem scrisit ad Jubajanum Epist. 73. in hac controversiā quemlibet Episcopum se gerere posse juxta suum arbitrium. Stephanus enim nunquam declaravit hoc esse de Fide, sed tantum ad ipsum Cyprianum scrisit : « Si quis a quacumque Hæresi venerit ad nos, » nihil innovetur, nisi quod traditum est. Et quia Cyprianus putabat vetustam traditionem esse, ut Baptizati ab Hæreticis iterū rebaptizarentur: ideo Concilium Generale expetivit, ut ex testimonio tot Episcoporum praxis Ecclesiarum, hujusque rei veritas innotesceret. Præterea, esto Cyprianus prius restiterit, tandem Decreto se subjecit; ut testantur quamplurimi AA. Cabass. Baron. Thomass. Lud. Bail, et alii apud Milante, et hoc absolute ex Majorum testimoniis testatus est S. Hieronymus in Dialogo adversus Lucifer. Sed nolo hic multus esse, cum altius

hæc prima Conclusio confirmabitur ex dicendis mox in secundâ; ad quam nunc veniamus.

§ II. De Auctoritate Pontificis supra Concilium.

121. — Prænotandum I. hoc, quod Papa sit suprà concilium, non intelligendum de Papâ dubio tempore Schismatis, cum probabiliter dubitetur de legitimâ ejus electione; quia tunc quisque debet Concilio subesse, sicut definiuit Concilium Constantiense in Sess. 4. Tunc enim Generale Concilium Supremam Potestatem immediate habet a Christo, sicut tempore Sedis vacantis, ut benè adverxit S. Antonin. p. 3. tit. 23. c. 2. §. 26. Prænotandum II. Idem valere respectu Pontificis hæretici manifesti et externi, non autem occulti aut mentalis. Quamvis ali rectius dicant, tunc nequaquam Papam a Concilio, tanquam a suo superiore, auctoritate privari posse, sed immediate expoliari a Christo suppositâ conditione depositionis, prout ad id requisitâ. Prænotandum III. Quod Concilium Generale respectu Papæ possit multipliciter intelligi: Primò, cum Concilium sine Papa consideratur, et tunc nullam Concilium auctoritatem habet, nisi in casibus prædictis Schismatis, et Hæresis; quia Concilium est Episcoporum Congregatio sub Papa uti Capite constituta. Secundo, quando in concilio præsedit Papa, ut Caput a corpore (nempè ab Episcoporum cœtu) non divisum; vel quando Concilium confirmatur a Papâ; tunc nequit Concilium intelligi esse suprà Papam, nam alias Concilium nullâ indigeret Papæ auctoritate, vel alias Papa auctorisaret contra seipsum, quod nequit subsistere. Tertiò, cum Concilium est congregatum a Papâ, et Papa consideratur ut Caput, et Episcopi ut corpus a Capite divisum, in hoc sensu quæritur, an Papa sit supra Concilium, vel è converso?

122. — Circè hoc quæsumus prima Hæreticorum sententia est quod Concil. sit suprà Papam, ut Calvinus, et alii. Huic autem sententiae adhæserunt Episcopi Conciliabuli Basileensis cum Joanne Antiocheno: Et tempore Schismatis Joannes Gerson, de quo ait Victoria: (Ille Doctor per omnia fuit infestus auctoritati Pontificum, et multos infecit suo veneno). Et sic etiam tenuere Almainus Aliacensis, et alii pauci illius temporis, quorum sententiam Fagnanus ait pro nihilo esse habendam, eo quod ex ambitione ortum habuit in Concilio Basileensi, dum de eis fuit benemeritus Felix V Antipapa, postquam Eugenium IV deposuerunt. Clerus autem Gallicanus declaravit, ut suprà relatum est Decretum Concilii Constantiensis de auctoritate Synodi suprà Papam etiam extrâ Schismatis tempus extendendum. Differt tamen hæc sententia a sententia Hæreticorum, qui dicunt Papam non esse totius Ecclesiæ Caput, sed tantum Romanæ; Catholici verò dicunt Papam esse Caput totius Ecclesiæ, non autem in Concilio congregatæ et collective, sed divisivè singularum Ecclesiarum, ut se habeat Generalis respectu ad Monasteria Religionis. Adest secunda sententia Glossæ in cap. *Nisi competetrem*, 2. qu. 7. dicentis, quod Papa sit suprà Concilium; tamen, ut ipse sponte se subjiciat

Concilio, Concilii sententiae teneatur parere. Hoc verò recte probant S. Antonin. Cajet. Bellarm., etc., quia, cum auctoritas Pontificia sit de jure Divino, non potest Papa ei renunciare, ut declaravit Bonif. VII in Extrav. *Unam sanctam, De Major. et obed.* dicens: *Potestas Suprema a Deo solo, non ab homine poterit judicari.* Secùs verò esset, si ageretur tantum de judicio discretivo (non autem coactivo), ut aliqui Papae fecerunt, dum accusati causas suas in Concilio discuti voluerunt. *Tertia* tamen sententia, cui subscribimus, tenet Papam non dubium semper esse suprà Concilium Generale, sive suprà omnes Ecclesias, etiam collectivè sumptas. Et hanc tenuit S. Th. S. Bonav. Alex. de Ales, S. Joan. a Capist., S. Dern. Sen. B. August. Triumphus. Baron. Bellarm. Sfondratus, Pallavic. Emmam. Schelstrate, Lupus, Cabass., Cajet., Gotti, et alii nostri AA. communiter. Vide apud Milant. loc. cit.

123. — Probatur I. ex Scripturis, et 1 ex Lucâ. 22. 31. *Si mon, Simon; ecce Satanus expetivit vos, ut cibraret sicut triticum; ego autem rogavi pro te, ut non deficiat fides tua: et tu ali quando conversus confirma fratres tuos.* Observa, quod Christus Dom. pro solo Petro rogavit, qui solus Fratres confirmare debebat. Ergò, si fides Petri deficere potuisset, Fratres non valuerint confirmari a Petro. Falsum est nonnullorum Parisiensium commentum, qui hoc loco putant Christum orasse pro Ecclesia universalis, sive pro Petro ut totius Ecclesiae figuram gerente; Dominus enim designavit unam tantum personam, *Simon, Simon;* Et cum coepisset loqui in plurali: *Satan expetivit vos, ut cibraret;* deinde mutavit loquendi formam: *Ego autem rogavi pro te.* Certe, si de totâ Ecclesiâ locutus fuissest, multò rectius dixisset, rogavi pro vobis. Verba porrò illa, *confirma fratres tuos,* manifestè evincunt, Christum non fuisse Ecclesiam allocutum: Qui enim fingi possunt Ecclesiae Universalis Fratres? Nec audiendi sunt qui docent Christum orasse hoc loco pro perseverantiâ Petri, laborant namque ad interpretanda in eo sensu posteriore illa verba, *confirma fratres tuos.* Est itaque habenda textus expositio, ut privilegium Petro, et successoribus ejus Christus impetraverit, ne aliquid contrâ Fidem possent docere. Ità scriptit Agatho Papa in Epistolâ ad Constantimum Imperat. quæ lecta est in VI Synodo, et ibi ab omnibus probata: « *Hæc est vera Fidei Regula (verba Epistolæ) quam tenuit Apostolica Christi Ecclesia, quæ per Dei gratiam a tramite Apostolicæ traditionis nunquam errasse probabitur, quia dictum est Petro: Ego autem rogavi pro te, etc.* Hinc Dominus fidem Petri non defecuram promisi, et confirmare Eum Fratres suos admonuit, quod Apostolicos Pontifices meæ exiguitatis Praedecessores confidenter fecisse semper cunctis est agnitus. » Ità elegantiū S. Leo etiam monuit in serm. 3. Assumpt. ad Pontif. « In Petro ergo omnium fortitudo minuitur, ut firmitas, quæ Petro tribuitur, per Petrum Apostolis conferatur. » Probatur 2. ex Act. Apost. c. 15. 7. ubi Concilio inter Apostolos inito, sic Pe-

trus afflatus est: « *Viri fratres, vos scitis, quoniam ab antiquis diebus Deus in nobis elegit per os meum audire Gentes verbum Evangelii, et credere.* » Quibus verbis sat disertè Petrus significavit Deum tantum ipsi, et Successoribus suis Potestatem docendi Gentes, quid debeant credere, tradidisse. Probatur 3. ex Joann. 21. V. 16. et 17. : *Pasce agnos meos.... pasce oves meas.* Hinc D. Cyprianus Ep. 9. lib. 3. ait: « *Ecclesia est plebs Sacerdoti adunata, et grex pastori suo adhærens.* » Eusebius Emiss. in serm. Nat. S. Jo. dicit: « *Priùs agnos, deindè oves commisit, quia non solum Pastorem, sed Pastorem Pastorum eum constituit.* » S. Bern. l. 2. de Consid. ad Eug. III addit: « *Habent illi assignatos greges, Tibi universi crediti: uni unus.* » Sic loquuntur Patres, probent autem Adversarii, ubi in Scripturis habeatur, quod oves in Concilio desinant esse oves subjectæ suo Pastori, imò quod oves ibi in Pontificis Pastorem commutentur. E contrario in Scripturâ legitur, quod Pontifex fuit positus ut Pastor, non tantum ovium, sed totius ovilis, quando Christus pronunciat Joan. 10. 16. *Fiat unum ovile, et unus pastor.* Nec obstat dicere, quod Actor. 8. Apostoli miserint Petrum unâ cum Joanne in Samariam; nam non miserunt imperio sed consilio tantum, prout Rex a suis Ministris dicitur etiam ad bellum missus.

124. — Probatur II. ex Conciliis, et I. ex Concilio Nicæno Can. 18. ubi sancitur: « *Omnis Episcopi in gravioribus causis liberè Apostolicam appellant Sedem, cuius dispositioni omnes magiores causas antiqua Apostolorum auctoritas reservavit.* » De quo Canone Julius I. memoratur: et Nicolaus I. dicit, quod Concilium sic non esset locutum, nisi infallibilem in Pontifice agnoverisset Potestatem. Rursusque habetur in Can. 29. ejusdem Nicænae Synodi (ut apud Fagnan. cap. Nullus de elec. n. 49): « *Ille, qui tenet Sedem Romæ, Caput est omnium Patriarcharum, sicut Petrus, ut qui sit Vicarius Christi super cunctam Ecclesiam Christianam.* » Si ergò Papa est suprà Ecclesiam, necessariò supra Concilium erit, quod Ecclesiam repræsentat, ut Constantiensis synodus in relato Decreto quartæ sess. expressit. II. Ex Concilio chalcedonensi habetur (ut legitur apud D. Thom. opusc. contra Græcos): « *Omnia ab eo (scilicet a Papâ) definita teneantur tanquam a Vicario Apostolici Throni.* » Refert insuper Bellarm. t. 2. lib. 2. p. mihi 87. ex Act. 3. ejusdem Concilii, ibi damnatum fuisse Dioscorum, quia Romanum Pontificem ausit judicare et damnare, etiamsi hoc fecerit suffultus auctoritate synodi Ephesinæ generaliter congregatae. Ergò bene arguit Bellarm. si Dioscorus cum generali Concilio Papam non valuit judicare, profectò insertur, Concilium non esse suprà Papam. III. Ex Concilio Constantinopolitan IV ubi in sess. V. sic habetur: « *Neque nos sanè novam de illo judicii sententiam ferimus, sed jam olim a SS. Papa Nicolao pronunciatam, quam nequam possumus immutare.* » Et in Can. 2.: « *Itaque BB. Papam Nicolaum tanquam organum Sancti Spiritus habentes, etc.* » Ergò hoc Concilium declaravit sententiam Pon-

tificis esse immutabilem. IV. Ex Concilio Constantiensi, ubi, ut refert Bellarm., approbata fuit Epistola Martini V, in qua de hæresi suspectos sic interrogare præcipiebatur : Utrum credant, » quod Papa sit Successor Petri habens supremam auctoritatem » in Ecclesiâ Dei? » At certè potestas suprema illa est (recte arguit Bellarm.) quâ nulla est major, et cui nulla æqualis. Deinde habetur, quod idem Concilium Constantiense damnavit propositionem 37. Wiclefi, quæ dicebat : « Papa non est immediatus » et proximus Vicarius Christi : » Si ergo Papa est immediatus Christi Vicarius, necessariò dicendus etiam superior Concilio, alias non immediatus, sed vix mediatus Vicarius Christi dici debet. Valde etiam nostram sententiam confirmat Concilium Florentinum, prout relatum est supra in probatione primæ Conclusionis, ubi Papa appellatur totius Ecclesiae Caput, Doctor, et Pastor : Caput enim non pendet a membris, Doctor non instruitur a discipulis, Pastor non regitur ab ovibus. Maximè autem urget Concilium Lateranense V sub Leone X. sess. II. in quo Decretum Basileensis Conciliabuli fuit reprobatum, et solemniter recepta fuit Constitutio Leonis X *Pastor Eternus*, in qua perspicuis verbis fuit declaratum : « Solum Romanum Pontificum » sicem, tanquam super omnia Concilia auctoritatem habentem, » Conciliorum indicendorum, transferendorum, ac dissolvendo- » rum plenum jus et potestatem habere, nedum ex S. Scripturæ » testimonio, dictis SS. PP. ac aliorum Romanorum Pontificum » sed propriâ eorumdem Conciliorum confessione manifestâ con- » stat. » Huic autem expressæ definitioni Potestatis Pontificiæ su- » pra Concilia, duo tantum ait Bellarminus objici posse : primum, quod hoc Concilium non fuerit Generale, quia Episcopi nec ad numerum centesimum pervenerunt. Sed Bellarm. respondet hoc vix dici posse, dum Concilium legitimè convocatum fuit, omnibus patuit, et in eo verus Pontifex præsedit; et ideo hoc Concilium ut certè legitimum et OEcumenicum communiter habetur, prout videre est apud Cabass. Grav. Baron. Thomassin., etc. Alterum, quod Concilium non fuerit ab omnibus receptum : Sed hoc parum refert (addit Bellar.), nam constat Conciliorum Decreta approbatione Populi non indigere, cum non ab eo Auctoritatem accipiant. Et si Decreta circa mores aliquando per desuetudinem derogari valent, quia ex temporis diuturnitate præsumitur ipse Pontifex in abrogationem consentire, hoc tamen nequit esse in Decretis circa Fidem, quæ postquam sunt constituta, necessariò immutabilia evadunt : « Quod verò (subjungit Bellarm.) Con- » cilium hoc rem istam non definit proprie ut Decretum Ca- » tholicâ Fide tenendum, dubium est : Et ideo non sunt propriè » hæretici, qui contrarium tenent, sed a temeritate magnâ ex- » cusari non possunt. » Idemque tenent Ludovicus Bail, et alii apud Milant. I. c.

123. — Probatur III. ex definitionibus Pontificum (quos ideo Novatores ambitionis temeritatisque arguunt). Quamvis enim non videtur probare definitio Judicis illius, qui an Judex sit, in du-

bium revocatur : attamen negari non potest, saltem magnum pondus nostræ sententiæ addere tot definitiones Pontificum, qui justè existimantur, quod non ita facile has Sanctiones emanassent, nisi in Ecclesiâ sat universè hæc sententia esset recepta. Infallibilitia autem esse Romani Pontificis Decreta definitivit Anacletus, cap. *Sacrosanta Diss.* 22. c. *Facta* 9. Q. 3, Gelasius c. *Cuncta* 9. Qu. 3. et præcipue Paschalis II c. *Significasti. Extrav. de Elect.* qui ita decrevit : « Omnia Concilia per Romanæ Ecclesiæ aucto- » ritatem robur acceperunt, et in eorum statutis Rom. Pontificis » patenter excipiatur auctoritas. » Bonif. VII in cap. *Sacrosanta, de Major. et Obed.* dicens : « Porro subesse Romano Pon- » tifici omnem humanam creaturam declaramus, definimus, et » pronunciamus omnino esse de necessitate salutis. » Leo IX, scribens ad Leonem Acridanum cap. 31. dixit : « Petrus, et ejus » Successores liberum de omni Ecclesia habent judicium. » Idem declaravit Innoc. I in Epist. ad Carthaginenses. Idem Dionysius Papa Ep. 2. ad Severum. Idem Greg. Magnus lib. 4. Ep. 52. Has quidem Sanctiones, licet in causâ propriâ, ut vocant Galli, editas, Gersoni tamen, et quibuscumque aliis Auctoribus præfe- » rendas esse constat. Et quod Potestas Romani Pontificis sit su- » perior omni Concilio magis patet ex irritatione Canonis 28 Concilii Chalcedonensis, quam decrevit S. Leo Papa contra Privilegium primi loci post Romanum Pontificem delatum a Concilio Antistiti Constantinopolitano adversus Episcopum Alexandrinum: Sic enim S. Pontifex (Ep. 53.) scripsit ad Pulcheriam Augus- » tam : « Consensiones verò Episcoporum, Sanctorum Canonum » apud Nicæam conditorum regulis repugnantes, unita nobiscum » vestra Fidei pietate, irritum mittimus, et per auctoritatem » B. Petri Apostoli generali prorsus definitione cassamus. » Si Con- » cilia Pontifici superiora essent, quomodo S. Leo hujus Synodi Canonem irritare potuisset? Hinc Nicolaus I (Ep. 8.) ad ostendendum, omnes Conciliorum Sanctiones nullo robore pollere, nisi a Romano Pontifice firmentur, sic scripsit de S. Leone, qui non solum præfatum Canonem Chalcedonensem irritum fecit, sed etiam acta Ephesini Concilii rescidit, quamvis unanimi consensu omnes Patres illa approbassent : « Non ergo dicatis non » egisse vos in causâ pietatis Romanæ Ecclesiæ, quæ collecta » Concilia suâ auctoritate firmat. Unde quædam eorum, quia » consensum Romani Pontificis non habuerunt, valetudinem per- » diderunt. Quomodo non eget quælibet Synodus Romanæ Sedis, » quando in Ephesino Latrocino, cunctis Præsulibus probanti- » bus, nisi magnus Leo, divinitus excitatus, totum orbem, et » ipsos quoque Augustos concuteret, Religio Catholica penitus » corruisset?

126. — Probatur demum ex ratione : quia Regimen Monar- » chicum inter alia est optimum, ut docet D. Thom. in 4. contra » Gentes c. 76. his præstantibus verbis : « Optimum Regimen mul- » titudinis est ut regatur per unum, pax enim, et unitas subdi- » torum finis est Regimini, unitatis autem congruentior causa est

» unus, quām multi, unde Christus Jo. 10. 16. dixit : Et fiet
» unum ovile, et unus pastor. » Calvinus docuit Christum non
instituisse Gubernium Monarchicum in Ecclesiā; sed commun-
niter oppositum verē docent Catholici cum D. Cypriano; et idem
Gerson scripsit : « Hæreticum esse qui contrarium tenet; nullam
» aliam politican constituit in Ecclesiā Christus præter Monar-
» chicam. » Adde, si Regimen in Ecclesiā non esset Monarchi-
cum, non satis a Deo Ecclesiæ bono provisum esset; nam cum
raro Concilia convenient, et raro convenire possint, ob incom-
moda, dispendia, bella, raro etiam hoc Regimen existeret. Et
ideo D. Antoninus part. 3. tit. 22. c. 2. §. 3. dixit, Christum
Dominum Monarchiam in Ecclesiā instituisse, Pontificem Vi-
carium suum constituendo. Quapropter pluries accidit, ut notat
Bellar. l. 4. de Rom. Pont. c. 3. Pontifices absolutè Hæreses
sinè Concilio damnasse, ut Pelagii, Priscilliani, Joviniani, Vi-
gilantii, aliorumque multorum, quæ eo ipso, quod a Papâ dam-
natæ fuerunt, a totâ Christi Ecclesiâ pro veris Hæresibus habitæ
sunt. Hinc docet D. Thomas, quod auctoritatem, quam Concilia
præ se ferunt, totam a Pontificia auctoritate exhausturunt. Et ideo
a Concilio ad Papam benè appellari potest, sed non a Papa ad
Concilium. S. Th. qu. X. de Potentia ar. 4. ad 13. sic loquitur:
« Sicut posterior Synodus potestatem habet interpretandi Sym-
» bolum a priori Synodo conditum.... ita et jam Rom. Pontifex
» sua potest, cuius auctoritate sola Synodus congregari potest, et
» a quo sententia Synodi confirmatur, et ad ipsum a Synodo ap-
» pellatur. » Et in opusc. Contrà Impugn. Relig. c. 4. dicit:
« SS. Patres in Concilio congregati nihil statuere possunt, nisi
» Auctoritate Romani Pontificis interveniente. » Accedit S. Jo.
a Capistrano de Papa, et Concilio dicens: « Patet igitur ex-
» pressissimè Papam suprà Concilium, et non Concilium suprà
» Papam jurisdictionem plenariam in omnibus obtainere. Et Con-
» cilium quantumlibet OEcumenicum Papæ subjici, et obedire
» teneri, a quo salus Fidelium post Chritum pendet. » S. autem
Antoninus p. 1. tit. 23. de Appell. Pap. c. 3. §. 3. non abstinuit
a declarando opinionem contrariam esse hæreticam, his verbis:
« Sed nec ad Concilium Generale a Papa appellari potest, quia
» Papa omni Concilio superior est; nec robur habet quidquid
» agitur, nisi auctoritate Rom. Pontificis roboretur, et confirme-
» tur. Sentire ergo quod a Papa Concilium appellari possit, est
» hæreticum. »

127. — Objiciunt Adversarii I. et dicunt: si ergò Pontifex est
suprà Concilia, hæc inutilia sunt, et frustrâ ipsi Pontifices toties,
ut fidei quæstiones decernerentur, Concilia indixerunt. Sed res-
ponsio cuique patet; non enim Pontifices Concilia dicuntur con-
vocasse, quia de Fide controversias definire non valerent, sed
hoc fecerunt, ut, rebus magis ad trutinam mandatis, Hæretici
validius convincerentur, et Dogmata Fidei, totius Ecclesiæ ju-
dicio examinata, statuerentur firmius, ac facilius a Fidelibus re-
cipierentur. Et ideo (ut Adversarii opponunt, sed immerito)

plures Pontifices post suas Definitiones Concilia convocarunt:
Sed omnia, quæ in Conciliis sunt unquam definita circa res
fidei, a Pontificia approbatione auctoritatem exhauserunt, prout
declaravit Lateranense Ultimumsess. ix. ubi sic habetur: « Con-
» sueverunt antiquorum Conciliorum Patres pro eorum, quæ in
» suis Conciliis gesta fuerunt, corroboratione à Romanis Ponti-
» ficibus subscriptionem, approbationemque humiliiter petere.
» et obtinere, prout ex Nicæna, Ephesina, Chalcedonensi, Sexta
» Constantopolitanâ, Septima Nicæna, Romana sub Symma-
» cho Synodis habitis, eorumque gestis manifestè colligitur. » Itâ
apud Porrect. in D. Th. 2. 2. q. 1. a. 10.

128. — Objiciunt II. textum Matth. 18. 15. Si peccaverit in
te frater tuus, vade, et corripe eum.... quod si te non audierit,
dic Ecclesiæ. Ergo dicunt, si correctio a Petro ad Eccle-
siam est deferenda, Potestas suprema est in Concilio per Eccle-
siam designata. Et confirmant ex verbis Innocentii IV in cap.
Ad Apostolicæ, de Sent. et re judic. in 6. qui Frederico II scrip-
tit, se paratum esse de concilio Consilii suam revocare senten-
tiam. Sed respondeatur, quod Christus non direxit Petro verba
illa ut suo Vicario, sed omnibus Discipulis et Fidelibus, præcep-
tum correptionis imponendo. Deinde per illa verba, dic Ecclesiæ,
non fuit designatum Concilium (quod raro habetur) ut possit
corrigerre delinquentes, sed nomine Ecclesiæ intelliguntur Su-
periores jurisdictionem habentes, ut docet Chrysostomus Hom.
61. in Matth. Dic Ecclesiæ (explicat) Presulibus scilicet ac
Præsidentibus. Ad illud autem Innocentii respondeat Bellarm.
lib. 2. de Conc. c. 18. posse intelligi de judicio discretivo, nor-
decisivo. Præterquam quod ibi non agebatur de quæstione Fidei
decernendâ, sed tantum de sententiâ punitionis moderandâ, si
id pro pace cum Imperatore per Pontificem excommunicato
concilianda conveniens visum fuisset. Hinc S. Irenæus l. 3.
adv. Hær. c. 3. loquens de Ecclesiâ Romanâ ait: « Ad hanc eni-
» mire Ecclesiam (hoc est, eos qui sunt undique Fideles) in qua
» semper ab his, qui sunt undique, conservata est ea quæ ab Apos-
» tolis est traditio.

Objiciunt III. D. Leonem, Euthygetis Hæresi damnata, judi-
cium illud passum esse denuo in Synodo Chalcedonensi discuti:
Ex quo inferunt, ipsum Pontificem sensisse suam Definitionem
sine Concilio fallibilem esse. Sed respondeatur, quod S. Pontifex
non ideo permisit Synodum, quia suam Sanctionem non cen-
suerit irreformabilem, sed ut error pleniori judicio Concilii po-
tuisset aboleri, et omnia exorta dissidia, juxta Imperatoris desi-
derium, hoc modo sedari. Hoc patet ex ejusdem S. Leonis
Epistola 17. patetque ex ejusdem Synodi subsequenti Decreto,
ubi sanctum fuit: « Definitio omnibus placet: per os Leonis lo-
» cutus est Petrus: hæc Fides Patrum: qui aliter sentit anathe-
» ma est. »

129. — Objiciunt IV. Concilia Constantiense, et Basileense.